

De Nieuwe Rijken

ROMAN

door **A. HANS**

— Alles zal te rechter tijd blijken. Vraag mij nu niet te veel en wees overtuigd dat Joris aan uw zijde staat, tot de andere komt. En ge weet dat hij komt. Maar laat er aan uw allerdefstigen oom niets van merken.

's Avond bracht de post de brieven toen de oude heer Krummel afwezig was en de klerk nam ze aan.

— Een van Willy... mompelde Joris. Dien krijgt papa-lief niet.

De jongeling stak den brief in zijn zak en wat later las hij hem... 't Was schijnbaar onschuldig nieuws.

— Ja, ja, zei Joris. Dat kunnen we straks ook lezen. En wat is dat hier ?

Hij las met zekere spanning 't volgende : « Eenige dagen geleden was ik verrast. Ik meende eensklaps Bruwaan te zien, den hulploods dien we dood wanen. Het was een treffende gelijkenis, maar bij nader onderzoek bleek het wel zijn evenbeeld, maar meer ook niet ».

— Ha zoo, dacht Joris, was het zijn evenbeeld, Jules zal het nader onderzoek wel naar zijn zin hebben doen uitloopen. Hij is slimmer dan de jonge schavuit Krummel. In elk geval moet de oude schavuit dien brief niet zien... Ha, ik haat hem al meer en meer ! Ik haat ze beiden. Maar mijn tijd komt wel ! Ik moet ook geduld oefenen. Ik verlang

naar de terugkomst van Bruwaan. Al meer begin ik te gelooven dat we op dezelfde zaak uit zijn en die woorden in den brief versterken mijn vermoeden.

Nu wat geduld. . Overhaasting kan slechts schaden en we mogen de dingen niet bederven !

De strijd der Wanhoop.

Marie was ziek van angst en wanhoop. Ze werd streng bewaakt in een afgelegen landhuis, ofschoon met eerbied behandeld. De luitenant kwam bij haar.

De avond was gevallen. Op de kas brandde een kaars in een kandelaar. Een zwak schijnsel hing in het vertrek. In de hoeken lagen zware schaduwen.

— Goeden avond, zei de Duitscher. 't Is hier waarlijk gezellig....

— Komt ge mij nog bespotten ? vroeg Marie.

— Bespotten ! O, begreep ge toch welke gevoelens ik voor u heb !

— En kendet gij de mijne !

— Gisteravond heb ik uw vader en zuster gezien... Zewaren op een feest... een Duitsch feest.

— Ik schaam me voor hen.

— Maar waarom ! Ge kent het oorlogsnieuws niet.

— Hoe zou ik het hooren in deze gevangenis ?

— Wel hoort ge dan toch hoe de soldaten hiernaast zingen en feest vieren. Hindert het u niet ?

— Alles hindert mij hier !

— Ik kan ze laten zwijgen, al begrijp ik hun vroolijke stemming, want we hebben grote overwinningen behaald, zoowel in 't

Oosten als in 't Westen.

— O, ge behaalt altijd overwinningen !

— Dat is zoo ! We zullen zegevieren. En dan wordt dit land voor goed Duitsch. Waarom nu niet de wijste partij gekozen en u bij ons aangesloten. Onder de Duitsche vlag is het goed leven.

— Ook in de verdrukking zal ik mijn land getrouw blijven, hernam Marie. En niet gij zult overwinnen, maar het recht.

— Uw vader is al slimmer. Weldra is hij een rijk man. Gij kondt een prachtig leven leiden. 't Zijn de dwazen die nu zitten te jennen en te klagen.

— Welnu, ik ben liever dwaas dan eerloos. Houd op met uw gesprekken, want ge bekeert me toch niet. Ge leert me alleen meer en meer de Duitschers haten en verachten !

— Foei ! zulke woorden van die lieve lippen.

— Woorden uit mijn hart. En wat mijn vader en zuster doen, zal mij niet verlokken hun voorbeeld te volgen. Ik kan alleen voor hen bidden dat God hun tot andere gedachten moge brengen.

— Hoor eens, ge zijt halsstarrig, maar ik ben eigenlijk niet gekomen om over politiek te spreken. Ik heb u lief, o zoo lief. Meent ge dat ik om een andere reden dan ware liefde u hier brengen zou. Ik beken het, dat ik hoog spel speel. Ik kan gestraft worden om deze daad.

— Van avond zijt ge toch eerlijker dan gewoonlijk.

— 't Kan mijn toekomst kosten.

— O, laat me dan gaan. Uw liefde heeft immers geen invloed op mij. Ge stelt u noodeloos in gevaar. Laat mij gaan en ik beloof u te zullen zwijgen !

— Ik kan niet...

— Gij hebt maar de deur te openen...
— Ik kan niet... Ik heb u te lief!
— Houd op met die taal. Liefde en verachting sluiten elkaar uit.
— O, denk toch eens aan wat ik voor u deed.
— Mijn ontvoeren, mij kerkeren, mij tot wanhoop drijven!
— Voor u geef ik uw vader de gelegenheid rijk te worden.
— Met bloedgeld!
— Kom, dat is onzin!
— Ja met bloedgeld... met de penningen van Judas! En gij noemt dat een dienst jegens mij bewijzen. Welk een hoofd hebt ge dan toch! Wat denkt ge van ons! Voor bloedgeld zou ik mijn eer verkopen!
— Och, al die hoge woorden! Is liefde eerloos?
— Wat gij liefde noemt, ja!
— Om die liefde waag ik mijn voordeeligen post, mijn betrekking.
— Ik heb dat nooit gevraagd.
— Nu ben ik vrij... Zoo alles uitkwam, werd ik naar het front gestuurd. O, het front, waar er duizenden sterven, waar ze als beesten leven in slijk en water, altijd beloed door den dood, waar ze zitten en slapen te midden van ongedierte. Waar ze van de wereld afgesloten zijn. Dat alles kan mijn deel zijn omdat ge mij uit liefde tot wanhoop drijft!
— Ik herhaal het u... laat mij dan gaan! Ik zal zwijgen. Het gevaar is voor u geweken.
— Gij moet met mij trouwen.
— Liever de dood!
— Dat zou ik niet toelaten! O, gij sterven... gij zoo'n schoonheid... daar neer liggen in een kist, in een graf dan... O,

spreek daarvan niet...
Marie brak in snikken uit.
— Ge hebt me van mijn beschermers weggerukt, hernam ze. Ge hebt me met een list ontvoerd, me hier opgesloten, me gevangen gezet, alles tegen het recht in. Ge komt mij beledigen...
— Ik!
— Uw aanwezigheid hier is al een belediging. Wat moeten de menschen van mij denken? En God weet, hoe onschuldig ik aan dit alles ben... Moeten ze later zeggen van mij: « zij heeft met een Duitsch officier gewoond op een eenzaam landgoed ». De tongen kunnen zoo venijnig zijn. En trek heen... Ik blijf hier... O, wees toch niet zoo onbarmhartig. Wat is uw liefde zonder wederliefde? Later zult ge u schamen. Laat mij gaan, bezin u nog! Ik zal zwijgen... niets zeggen van dit verblijf, alleen aan mijn verloofde... Hij zal mij gelooven en ook zwijgen al was 't maar terwille van mij! O, dompel me niet geheel in het ongeluk.
Smeekend klomk haar stem...
De luitenant luisterde en staarde haar aan maar die klacht beroerde zijn hart niet.
Eensklaps stond hij bij Marie.
— Ik wil met u vluchten, zei hij. En ergens in den vreemde trouwen we.
— Nooit... En ge liegt... ge zijt misschien getrouwd.
— Nooit laat ik u vrij... liever dood ik u! dreigde de officier woedend.
Maar Marie voelde nu ook kracht, die der wanhoop. Ze wilde hier buiten. Al lang genoeg had ze gewoond van wanhoop.
En eensklaps greep ze den Duitscher bij den hals en neep die toe.
De luitenant verdedigde zich. Samen vielen ze ten gronde, maar het meisje liet hem

niet los...
— God, steun mij, o steun mij... H. Maria sta mij bij! bad zij...
En vaster nog sloten zich haar handen om zijn hals... 't Gelaat werd purper... De borst hijgde naar adem...
— Laat... me... los...!
't Klomk nu van dien officier als een angstgeschrei. Maar Marie liet niet los...
Ze zou hem dooden in zelfverdediging. Ze voelde zich soldaat nu...
De soldaten van haar land streden voor de eer en het recht der natie. Zij streed om haar eer.
Neen, ze liet niet los. Ze moest haar belager dooden.
Marie voelde haar kracht bezwijken maar ze beheerschte zich.
De hijgende borst viel stiller en het lichaam voor haar rilde...
Volhouden nog...
Ze moest nu haar taak tot het laatste vervullen. Hij toch had haar gedwongen te dooden... Heur hart bonsde, haar hoofd hamerde...
O, ze kon sterven nu, als ze maar haar eer behield. Daar naast steeg luide nog het gezang op. Het was het lied van de Wacht aan den Rijn... tevens de lijkzang voor den trotschen officier...
Misschien zou men later in Duitschland van hem melden, in een zwart omrande advertentie... « Den heldendood voor 't vaderland gestorven. » En hij kwam om onder de greep van een meisje, welks eer hij in 't Feindesland had willen rooven.
Het lichaam lag nu geheel stil. Marie zag de wijd starende oogen zonder uitdrukking, den wijd geopenden mond, waaruit de tong hing...

Ze hield. Ze zat bij een lijk... Zij had doodslag begaan... 't Was of ze nu bezwijmen zou... of eensklaps de kracht haar begaf... En wat dan? Dan zouden de ruwe soldaten komen, die zich daar naast bedronken...
O, misschien kon ze vluchten! O, wat lokte haar eensklaps de vrijheid. Neen, ze mocht hier niet bewusteloos neerzinken, nog moest ze kracht verzamelen.
— O, God, help mij. M. Maria, Moeder Gods sta mij bij! bad ze weer.
Ze stond op, wankelde naar de deur. Die was open. In de gang heerschte duisternis. In de kamer lachte en babbelde men. Weer begon er een te zingen. Nu of nooit!
Marie zocht de buitendeur. Deze was gesloten. Ze voelde naar een sleutel maar vond geen. De grendels schoof ze weg, maar het slot bleef weerstad bieden.
— O, God, help me! bad het meisje weer.
Ze ging in een nevenkamer... Het raam wilde open. De buitenlucht stroomde binnen...
Marie kroop door het venster, sprong in den voorhof. Het hek stond slechts aan. Ze was op straat... En nu? Vluchten maar, gelijk waar heen! Weg van hier... van dit vreeselijk verblijf... waar nu een lijk lag.
Marie liep een heel eind door. Toen werd de vermoeienis te geweldig. Het meisje zag een hutje en klopte aan. Men antwoordde niet, en ze klopte luider.
— Wie is daar? klomk het.
— Om de liefde Gods, doe open! smeekte de vluchteling, leunend tegen den muur.
Er was wat gestommel. Een man verscheen met een kaars in de hand.
— Mijn hemel, 't is een vrouw, zei hij.
— O, laat mij wat rusten!
— Op de vlucht? ('t Vervolgt).